Ч. 151 Субота 9 (21) липня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Корея.

Корея то малий півостров на північний всхід від Хіни недалеко від японьских островів Кіюсію. Має простору 218.192 квадратових кільометрів. Мешканці его то племя відмінне від Японців і від Хинців. Від 17-ого віку Корея була залежна від Хіни, але в р. 1876 при помочи Япану здобула собі независимість; за те дали Японцям приступ до своїх берегів і держать у себе японьского конзуля. По заключеню торговельних договорів з ріжними державами, в грудни 1884 року прийшло на Кореї в місті Сеуль до кровавих розрухів. Прихильники японьского впливу убили сімох міністрів, підозріних о підпиранє Хинців і спонукали кореаньского короля іменувати міністрами прихильників Японців. То розлютило Хинців так, що они поубивали нових міністрів, а коли раз кореаньский король дав пир на честь анґлійского ґенерального конзуля, они убили сина королївского і спалили будинок японьского посольства. Тоді Хіна і Япан вислали на Корею свое войско, котре завело лад на збунтованім півострові.

Ми пригадали ту хвилю з історії мало знаного півострова, щоби зазначити, що вже від довшого часу на Корею мають охоту і Япан і Хіна. Сего року на Кореї настали знов розрухи. Повстанці — як була вістка, не знати, чи певна — нагнали короля Лі́ґуі, а король попросив Хіну о поміч. Два тисячі хиньского войска виправили ся до Кореї, але Японці випередили їх зі своїм войском і заняли столицю півострова. Така ситуация не заповідала — розумів ся — мира, лише війну, так що посторонні держави мусіли в ту справу вдати ся.

Мусить то бути „гарний“ король, котрий такий лад має у краю, що аж его проганяють. І справді господарка его не найлучша. З нагоди сего спору на далекім півострові азийскім заговорили часописи про тамошній нарід, его житє і лад. Анґлія і всї держави, що мають торговельні зносини зо всіми океаньскими прибережами, досить інтересовані в тім спорі, тому книжка одного анґлійского поручника п. з. „Корея і сьвята біла гора“ звернула на себе увагу. Автор описує в ній край і его населене.

Правдивої армії Корея не має, бо і не потребує еї і не має за що удержувати. Корея здавна-давен єсть костию незгоди поміж Хіною а Японом, через що Корея єсть майже независима, бо попросту не дадуть їй належати до одної держави. Вправді Хіна підбила була сей півостров, але справи внутрішні ведуть ся без впливу чужого. Богато літ платила Корея данину Японцям, по кількох їх нападах, але при помочи Хіни скинула з себе то ярмо. Ті дві сусідні держави лакомими очима дивлять ся на Корею і тепер є так, що мита торговельні відбирають ся там під дозором урядників хиньских, а Японці полагоджують справи банкові і почтові.

Що Корея удержує ся яко королївство, то тілько завдяки свому положеню ґеоґрафічному і завдрости своїх сусідів. Власть правдиву має не король званий „паном 10.000 островів“, деспот, але перший міністер з роду Мінґ, близький свояк королевої, котра свого чоловіка держить в руках, як дитину...

В справах заграничних радить ся король Американця ґенерала Кандра, а в справах военних ґенерала Діе. Урядники кореаньскі не мають, здає ся, иншої задачі, лише обдирати, кого можна, і зробити маєток. Сам монарх уживає доходів державних на свої примхи. Недавно казав спровадити з Европи товаровий корабель і лише раз переїхав ся на нім по озері в своїм парку. Хотячи бути поступовим, заложив „шпиталь королївский“. В 9 місяців по заложеню шпиталю зайшов там лікар і вислідив, що там не було ані одного хорого, за те два секретарі і з трийцять родин надзорців жили собі там як пани.

На Кореї є всїх людий около 14 міліонів, мужчини належать до войска, отже коли би „пан 10.000 островів“ хотів мати армію, то мав би кого рекрутовати. Але він волить гроші брати за увільнене з войска і гуляти собі. Лише в столици єсть 5000 войска, сяк-так подібного до европейского.

Що-до торговлї заграничної, то до Кореї привезли в р. 1888 товарів на звиш три міліони долярів, а в р. 1890 на пять міліонів; а вартість ввезених товарів вагаєсь поміж 800.000 а 3.500.000 долярів. Проклятєм для краю має бути вся родина королївска, неспосібна до нічого, хиба до гулятики. Саме населене привітне до чужоземців.

Так от до полагодженя спору на тім півострові взяли ся Франция, Анґлія і Німеччина. Они мають погодити Хінців і Японців та завести нові реформи на Кореї. Отже до війни чей уже не прийде. Далекий сьвіт Корея, та добре притім знати, як і там люди живуть.

29)

Матій Сандорф.

(Повість Юлія Верна).

(Дальше).

Вдовиця Стефана Баторого.

Не лиш по Дубровнику, але й по цілій Дальмациї пішла чутка про приїзд доктора Антекірта. Ґазети, скоро лиш подали першу звістку про приїзд яхту до Ґружа, кинулись зараз з цілою захланностию на сю добичу, котра обіцювала подати їм богато цікавих новинок. Властитель „Саварени“ не міг отже уйти тої почести, але й тої недогідности, яку приносить з собою слава. Ніхто о нічім не говорив, лиш о нім; ба, стали собі розповідати про него навіть справедшні байки. Ніхто не знав, хто він, звідки він приїхав і куди їде, а то ще більше викликувало в людех цікавість. Але коли люди не знають нічого, то можуть тогди Бог знає чого здогадувати ся, а з того має хосен той, хто найбільше видумує і ніби то все найліпше знає.

Новинкарі ґазетярскі хотячи вдоволити бажаню своїх читачів, пігнали ся чим скорше до Ґружа, а декотрі з них явили ся навіть і на яхті, але не побачили того чоловіка, о котрім безустанно всї говорили. Залога дістала зовсім простий приказ казати, що доктор не приймає нікого у себе. Та й відповіди капітана Нарзоса на всї питаня навідуючих ся були завсігди одні і ті самі:

— Звідки приїхав пан доктор?

— Звідки ему сподобало ся?

— А куди поїде?

— Куди ему сподобає ся.

— А хто-ж він?

— Ніхто не знає, може й він сам не знає більше, як ті, що довідують ся про него.

Ото був би добрий спосіб заспокоїти цікавість читачів, подаючи лиш отсї короткі відповіди! Та годі було так зробити, а з того вийшло, що настали всїлякі здогади і пущено в сьвіт всїлякі видумки. Доктор Антекірт знав вже наперед, чого від него хотіли. Єму було все одно, що про него будуть писати тоті довгоязики. Одні казали, що він ватажко морских розбишаків; другі здогадували ся, що він король якоїсь великої африканьскої держави, котрий їздить потайком, щоби пізнати сьвіт і людий. Ще инші говорили, що він прогнаний полїтик або ворохобник, що мусїв втїкати із свого краю, а тепер їздить по сьвіті, як фільософ і ученый. Хто що хотів, міг собі з того вибирати. Ті знов, що признавали ему титул доктора, також всїляко говорили: одні казали, що він знаменитий лїкар, котрий може ще тогди виратувати якогось недужого, коли вже ему нїчо не помагає, другі знов доказували, що він простий шарлятан [1], котрий, коли-б его добре приперти, не виказав би ся навіть патентом на лїкаря.

Доктори медицини в Дубровнику та Ґружу ледви чи могли би були запізвати доктора Антекірта за то, що він неправно виконує практику лїкарску, бо він дуже осторожний, а хоч хтось і просив его о якусь пораду, то він виходив звичайно потайком.

Властитель „Саварени“ навіть не наймив був собі якогось помешканя на час свого тут перебуваня; навіть не заїхав до якогось готелю. В перших двох днях свого побуту в Ґружу не пускав ся дальше, як лиш під Дубровник. Ходив лиш на дальші проходи в околици, а раз чи два рази ходив з ним також Поент Пескаде, котрого природна інтелїґенция була докторови сподобала ся.

Підчас коли він сам і не показував ся до Дубровника, то за то пішов туди одного дня Поент Пескаде. Молодий проворний мужчина, діставши довірочне припорученє розвідати дещо в місті, коли вернув назад, так відповідав на питаня доктора:

— Отже він мешкає на Страдоне.

— Так єсть, пане доктор, при найкрасшій

[1] Шарлятан (слово французске) означає чоловіка, що богато говорить, удає ученого, лїкаря, або якогось знатока та дурить людий непридатними до нічого лїками або радами; шарлятан по нашому — дурисьвіт.

Перегляд політичний.

Питане автономії полудневого Тиролю спонукало Südsteyerische Post сформулювати жаданя Словінців в Стирії. Отже они домагають ся поділу кравеої ради шкільної на німецку і словіньску, утвореня для полудневої Стирії окремого відділу в намістництві, поділу стирийского товариства рільничого на дві секциї, двох краєвих видїлів і голосованя куриями на стирийскім соймі. Очевидно тї жаданя не припали зовсїм до вподоби нїмецким централам і їх орґанам, хоч поки-що виступили не так дуже рішучо, то в короткім часї они певно знов ударять на Словінців з цїлою силою.

З Машуа доносять, що сильні відділи дервішів напали недавно на місцевість Каркабаль, власність Італїйців, і повбивали мешканців. Ґубернатор Баратаґрі зібрав войско, здобув місто Кашаля і побив сильно дервішів. О тім здавав оправу Кріспі в парляментї.

В парляментї французскім старають ся социялісти не допустити до ухвали закона; тому поставили кількадесять поправок, котрі всї відкинено.

Новинки.

Львів дня 20 липня.

— **Іменованя.** Титул і характер радника висшого суду краевого у Львові одержали Антін Лежаньский. Старшими радниками львівского висшого суду краевого іменовані Володислав Шибильский в Перемишли, Іван Шанковский зі Станіслава і Кароль Криницкий з Черновець.

— **Клясифікация в рускій ґімназиї у Львові** за рік шкільний 1893/4 випала як слїдує: Всїх учеників записаних з початком року шкільного до ґімназиї було 515, а до кляси приготовляючої 39. З них лишило ся при кінци року в ґімназиї 464, а в клясї приготовляючій 32. Першу клясу з відзначенем в ґімназиї одержало 23 учеників, першу клясу 323, другу клясу 31, трету клясу 10, поправку 74, іспит доповняючий 1; — в клясї приготовляючій одержало: першу клясу з відзначенем 3 учеників, першу клясу 23, третю клясу 4, а поправку 3. З вписаних на початку року шкільного 515 учеників до ґімназиї було 507 обряду греко-кат., а 8 римо-католиків, а з 39 учеників в клясї приготовляючій було 36 греко-кат., 2 римо-кат. і 1 православний. Що-до місця перебуваня родичів то до рускої ґімназиї доставили: місто Львів 53 учеників, львівский повіт 38, бобрецкий 25, городецкий 10, жовківский 38, перемишляньский 9, руско-равский 35, рудецкий 13, сокальский 53, чешанівский 3, яворівский 12, инші повіти 166.

— **В станїславівскій ґімназиї** на 27 учеників зголосивших ся до іспиту було 10 Русинів разом з 1 приватистом. З тих двох не припущено, двох репробовано, а прочі перейшли: Андрухович, Гнатюк, Керекярто, Лотоцкий (з відзначенем). Павликевич і Петрушэвич. — В реальній школї в Станіславові на 17 учеників зголосило ся до іспиту 5 Русинів. З тих одного не припущено, двом дано поправку з язика польского, а два перейшли: Іван Гачковский і Антін Смеречиньский. — В семинариї учительскій також на 13 учеників, що сідали до іспиту, перейшли Русини: Гладун Николай, Козанкевич Максим, Мельник Володимир, Козаньский Михайло, Струтиньский Осип і Тимянків Николай. Крім того засїли до іспиту в тутешній семинариї (перший се випадок) три приватистки; між ними Русинка Емілия Чачковска здала іспит з відзначенем з язиком викладовим руским і польским а прочі дві тілько з польским.

— **В мужескій учительскій семинариї у Львові** відбував ся іспит зрілости від 7-ого до 18-ого с. м. під проводом сов. Днїстряньского. Зголосилось 45 кандидатів а між тими 25 приватистів. — З відзначенем здали: Мослер, Сахрин Осип (Русин), Савків Іван (Русин). Степень добрий і достаточний одержали: Бутриньский Іван, Юрковский Павло, Козловский Орест, Дїдур Адам, Лапчиньский Лука, Сливиньский Филип, Желехівский Бронислав, Варецкий Михайло, Ротлендер Володислав, Лїсовский Михайло і Лесицкий Бронислав. Поправку дістало 7, репробовано 8-ох на 1 рік а прочі відступили від іспиту.

— **Іспит зрілости в мужескій семинариї учительскій** в Чернівцях відбув ся на днях 3 — 7 липня с. р. З межи Русинів здали іспит отсих 11 питомців: С. Балошескул, К. Бекул, Ник. Бендак, Осип Бендак, М. Ґадза, Н. Лабій, Е. Ластовецкий, І. Омельский, О. Соневицкий, Тоненчук, С. Циганюк майже всї з викладовою мовою рускою і нїмецкою. 6 Русинів одержало поправку одного предмету. — З межи питомців иншої народности видержали іспит з рускої мови яко предмету необовязкового 2 Поляки; одного з них апробовано, другий одержав поправку з одного предмету. — Всїх питомців (зглядно провізоричних учителїв) ставило ся до іспиту зрілости 36.

— **Степень докторів** всїх наук лїкарских одержали в Кракові: Едмунд Цїшка з Рогатина, Адам Беднарский з Підгіря, Лавро Кендзьор з Топорова, Генрик Кунцек з Самбора, Мариян Токарский з Гарасимова, Давід Ґрабшайд з Перемишля і Осип Теллер з Решова.

— **На будову дому „Зорі“** зложили в сьвяченім в Товаристві 91 зр. 22 кр.; (Митрополит 50 зр.; п. Червиньский 5 зр.; а 36 зр. 22 кр. дрібними жертвами); пп. Ал. Мишуга 5 зр., Ст. Дубравский 5 зр.; о. П. Бажаньский 50 кр.; на руки п. Греняка зложено 60 кр.; о. Домбчевский 26 кр.; о. Іл. Мардарович 1 зр.; п-і Константинович 5 зр.; Січиньска 1 зр.; на руки п. Витковицкого 3 зр.; на руки п. Греняка при забаві 55 кр.; пп. Наживский 1 зр.; Мійский 60 кр.; Ванчаровский 1 зр.; Теобальд 10 кр.; Шнель 50 кр.; Івасівка 30 кр.; Ольга Дудкевич з розпродажи нот „Марш Зорі“ 3 зр. — Всего від 20 грудня 1893 по нинї 2263 зр. 57 кр. — *В. Нагірний*, голова товариства.

— **Учителї середних шкіл** рішили на своїх зборах сими днями у Львові завести на ново локацию і ноту „мірну“, посередну між достаточною і недостаточною.

— **Виставу** звидїли вчера участники з'їзду лїтературно-денникарского, котрих є до 300. Відтак з 300 осіб з Тернополя, 350 дїтий селяньских з 82 сел повіта тернопільского, 70 дїтий з Буска, селяни з Боринич і ученики львівских шкіл оглядали виставу.

— **Зміна властителїв.** Маеток Черкавщина в повітї чортківскім купив п. Василь Ропій від п. А. Довичевої за 70.000 зр.

— **Фальшиві монети** появляють ся щораз частїйше. Тому старосто в Градци остеріг публику, щоби добре вважало на монети, і взвало полїцию до слїдженя фальшивників.

— **Страшна буря** лютила ся 16 с. м. в Швабен, чотири милї від Монахова. На місце катастрофи вислано зі столицї баварскої 100 осіб з полку зелїзничого, а крім того явив ся там і міністер справ внутрішних. На кілька миль довкола все було знищене гірше, як по якій війнї. Оркан повиривав грубезні дерева з землї. В селї Фольтерн розвалив вежу церковну, котра пада-

---

улиці в місті. Він мешкає в дворі недалеко площі, де стоїть стара палата дожів [2]), що то єї показують чужинцям, в пишнім дворі, зі службою і повозами. Жиє собі як справдешний мілїоновий пан.

— А тамтой другий?

— Тамтой другий, чи радше тамті другі? — відповів Поент Пескаде. Они мешкають також в тій части міста, але в хатї, що стоїть собі, як би на самотї, на горбі, в крутій та вузонькій улици — треба іти по нїй таки на праву, як по сходах — з тої улички заходить ся до їх хати.

— А хата яка?

— Мала і низька, виглядає зверха і в серединї бідненько, але менї видить ся, що там дуже чисто. Зараз пізнати, що там жиють бідні, але якісь горді люди.

— А пані?

— Я єї не видів, але кажуть, що єї майже нїколи не видко на Марінели—а Марінеля, то бачите, так називає ся тота улиця.

— А єї син?

— А єго видів, пане доктор, як-раз коли вертав до своєї матери.

— А яке-ж враженє зробив він на тебе?

— Менї здавало ся, що він нїби чогось зажурений, майже як би чогось неспокійний. Можна би сказати, що той молодець вже богато натерпів ся. Можна то зараз по нїм пізнати.

— А ти, Поенте Пескаде, також немало натерпів ся, а преці по тобі не можна того пізнати.

— Терпіти на души а на тїлї, то не все одно, пане доктор. Тому то я й умів укрити то, що мене болїло, та ще й притім сьміяв ся до того.

Доктор говорив вже Поентови Пескаде таки просто „ти“, бо Пескаде уважав то собі за ласку, та й Кап Матіфу мав незадовго доступити тої ласки, але він занадто при своїй величинї виглядав поважно, як щоби єму так скоро можна було тикати.

Вислухавши такого справозданя Поента Пескаде, перестав вже був доктор Антекірт ходити на проходи під Ґруж. Здавало ся, як коли-б вижидав якоїсь події, котрої не хотів прискорити своїм появленем ся в Дубровнику, де і без того вже знали, що він приїхав на „Саваренї“. Сидів отже на корабли, аж стала ся та подія, котрої він вижидав.

Дня 29 мая, о одинайцятій годинї, приказав доктор спустити свою лодку на воду, оглянувши перед тим дальновидом добре всї береги порту; сїв на лодку і казав підвезти себе до греблї, де, видко, чекав на него якийсь чоловік.

— То він, таки то він сам — подумав собі доктор. — Пізнаю єго, хоч і як дуже він змінив ся.

Той чоловік, то був старенький, згорблений дїдусь, хоч єму було лише сїмдесять літ. Біле, як молоко волосе покривало єго подавшу ся трохи наперед голову. На єго лици видко було якийсь поважний смуток, а потахлї очи ледви ще додавали єму якогось житя; видко було по них, що нераз мусить плакати. Стояв на березї і не рушав ся, а заедно лиш сподїлдав на лодку, відколи она відчалила була від яхту.

Доктор удав умисно, що не видить і не пізнає дїдуся. Навіть нїби й не звертав на то уваги, що він там стоїть. Але ледви поступив ся кілька кроків, як вже приступив до него старий дїдусь та здоймивши шапку з голови, спитав:

— Чи то ви, панонькy, той доктор Антекірт?

— Так називаю ся — відповів доктор і дивив ся на бідного чоловіка, котрий навіть і не рушив повіками, коли він на него видивив ся. А відтак спитав:

— А хто-ж ви, мій друже, та чого вам до мене?

— Менї на імя Борик — відповів дїдусь — а я служу у панї Баторової. Моя пані хотїла би з вами поговорити та просить, щоби ви назначили пору....

— Панї Баторова? — повторив доктор. — Чи то не вдовиця по тім Мадярі, що то поживсмерти за свій патріотизм?

— Тота сама. Хоч ви й не виділи ще нїколи панї Баторової, то ви єї мабуть будете знати, коли ви доктор Антекірт.

Доктор слухав уважно слів старого слуги, що стояв перед ним спустивши очи в долину. Розважав, чи може поза тими словами не криють ся якісь инші гадки. А далї й спитав:

— А чого-ж вашій пани потреба від мене?

— З причин, котрі ви пане доктор мабуть знаете, хотїла би панї поговорити з вами.

— Скажіть, що я зайду до неї.

— Коли она волїла би зайти до вас на корабель.

— А то длячого?

---

[2]) Дожа (слово італїяньске: doge, значить князь) назвав ся у Венеции, Ґенові і Дубровнику вибираний президент републики, маючий майже монархічну власть.

…очи знищила цілу середину церкви. Дахи бляшані на домах позвивав вихор в рури і поніс з одного села до другого. Дороги засипала буря камінем, нераз і на метер високим. Величезні простори ліса вилягли, мов збіже по зливі. Буря несла воздухом великі дерева на 580 до 600 метрів далеко. Шкоди обчисляюкь на два міліони. Кількоро людий згинуло, а зі 100 есть раненых.

— **Полк дітий.** Іспаньска королева-реентка переносить ся на літо до Сан Себастіяно. Там для еї сина молоденького короля, приготовили несподіванку, а іменно цілий полк дітий, що складае ся з 400 вояків пяти до осьмилітних, рекрутованих в місті і в цілій околици. До того полку належать діти ріжних верств: і ґенералів і коменданта корпусу і бідних зарібників. Таку „штуку" чи забавку для короля видумав богатий промисловець Корер, а кілька официрів заняло ся вимуштрованем сеї малої армії. Всї діти-вояки носять синї уніформи з червоними випустками. Полк мае своїх саперів, котрих провідник мае 5 літ: відтак складае ся з шести компаній, майорів, капітанів, поручників, капралів і т. д. Музика складае ся з 50 хлопців 7 до 10-літних. Король-хлопець мае бути іменований полковником тої армії дітий. Буде певно дуже тішити ся, а разом з ним і ті, що то будуть бачити.

— **Нема нічого нового на сьвіті.** Після вістий англійскої часописи The electritian один офіцир индийскої армії відкрив случайно в місті Панії телефон, що лучив дві сьвятинї индийскі, істнуючі вже від 2000 літ. Ту вістку приняли вчені з недовірем, хоч нема нічого неімовірного в тім, що каста вчених і жерців в народї, котрий мае найдавнійшу культуру, могла знати телефон і держати в тайнї механїзм его перед звичайними людьми. Европейскі слїдителї Єгипту давно вже найшли певні слїди комунїкаций поміж сьвятинями при помочи дротів за часів стародавних династий египетских, хоч не можна було доси означити, чи ті дроти служили до телеґрафу чи до инших цілий. Одно певне, що Єгиптяне розуміли, що се електричність і уживали громозводів зовсїм таких, як ми. На сьвятини в Девдрах е ще доси кілька дручків, окутих мідию. Они довгі на 15 до 20 сяжнїв і мають написи, до чого они служать. В Медінет Абу на храмі мав бути громозвід, поставлений там 1300 літ перед Христом.

Штука, наука і література.

(Нові книжки).

— **„Житє і Слово,** вістник літератури, істориї і фольклору" подае в четвертій книжці за липень і серпень такі статї: Продовжене трагедиї Софокля „Едип цар"; переклад Кримского „Із Ґолїстана Спадія"; продовжене повісти Ів. Франка „Основи суспільности"; Драгоманова „Материяли для істориї віршів україньских"; Ів. Заневича „Літературні стремлїня галицких Русинів"; Із старих рукописів: Продовжене перекладу В. Щурата „Пісня про Роланда"; Драгоманова „Старі хартиї вільности"; Л. Фери „Будда і Буддизм"; Із уст народа (В. казки: премудрий младенець, Фраір на гусячих ногах, Новеллї і Фаблїо). Потім іде численна критика і бібліографія. На окладцї находить ся „Поклик", в котрім редакция спершу звертаесь до нашої публики з висловом подяки і жалю — подяки для тих, що передплатою і працями підпирали видавництво, а жалю до тих, що занедбали одно і друге. Що-до самих праць, то їх стілько, що можна-б заповнювати у двое більші книжки, а що до добору їх, то про се висказали навіть підхлібний осуд часописи рускі, польскі, российскі, чеські і німецкі. Та материяльна підмога, якої дізнае „Житє і Слово" від рускої публики така, що як раз усьміхае ся перспектива покрити при кінци року в додатку до безплатної праці около 1000 зр. дефіциту і покинути дальше видавництво. Число бо всїх точних і неточних передплатників не дойшло ще й до 200, а для удержаня видавництва потрібно що найменче 400. Наші люди викидають великі гроші на нїмецке дрантє і лїтературну січку, а своеї доброї поживи не хотять. Отже редакция відзивае ся стильом небіжчика Івана Вишеньского: До вас Р. Т. Пізні Івани, Забудьки, Недбайки, Незнайки, люде доброї волї, а слабої руки масних слів, а пісних пирогів, високого лїтаня, а низького паданя, обертаемо ся з отсим покликом. Прокинтэ ся! Відгукніть ся! Здобудьте ся на сю невеличку жертву або навіть на сей невеличкий приріст в ваших народних жертвах і передплатїть „Житє і Слово". Щоб опісля не довелось сказати: „А добрий був журнальчик, я вже ось-ось думав запренумерувати, а він і перестав виходити…." Вкінци редакция оповіщуе, що видавництво буде виходити без перерви до кінця року і подае статї, які між иншими увійшли би в видавництво на слїдуючий рік. Адреса редакциї: Львів, улиця Глубока ч. 7. Передплата лиш 5 зр.

— **Старинна історня Галичини,** проф. Омеляна Партицкого, вийде небавом з друку. Складае ся з 25 аркушів. Ціна 3 зр.

— **Пани й люди.** Повість Володимира Левенка. Ціна 80 кр. Львів 1894. Книжка обнимае 11 аркушів друку in 8°. Автор порушив в нїй питане народної просьвіти і взявши собі за тему звістний на Україні оклик: іти в народ, оснував на тїй почві дуже інтересну повість.

— **Про гашеие огию без води** (Bewältigung der Feuerbrünste ohne Wasser) написав книжечку Киприян Цїпановский по німецки. Ціна 30 кр. В книжечцї, виданий в Перемишли, мова о виробі огнетревалих мат і о способі покриваня хат по селах і містах. Автор е емеритованим урядником гірничим.

— **Чужа кривда не загріє,** оповідане Данила Лепкого; Дивна ніч, дуньске оповідане про страхів Вільгельма Берґзея, в перекладї Ольги Кобиляньскої; і небилиця Д. Третяка: Знайдон — такі річи вийшли в третім випуску „Бібліотеки для рускої молодїжи" проф. Ів. Насальского. Ціна 35 кр.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Любляна 20 липня. Дня 18 с. м. вибух огонь в однім крилї фабрики пороху в Штайн. Один робітник згинув. Боять ся, щоби цїлий будинок не вилетів у воздух, тому войско обступило его зі всїх боків. Місту Штайн не грозить ніяка небезпечність.

Рим 20 липня. Анархіста Павла Леґу, що стрілив був до Кріспіого, засудили на 20 літ і 17 днів вязниці.

Париж 20 липня. Казімір-Періе принимав вчера італійского посла Бонґі, президента комітету, котрий поставив собі задачу погодити Італію з Франциею.

Лондон 20 липня. З Шанґаї доносять, що в Савуль японьскі вояки зневажили анґлїйского конзуля і его жінку.

Леодіюм 20 липня. Перед домом бурмистра в Гермель пукла бомба і наробила богато шкоди.

Петербург 20 липня. На ріцї Камі затонув корабель „Доброволик"; 28 подорожних згинуло,

— **У Львові** виходять ті літературні часописи і вістники: **Зоря,** ілюстроване письмо лїтературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштуе 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок,** ілюстроване письмо для науки і забави руских дітий і молодежи; 36 аркушів друку, 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда,** місячник політики, науки і письменьства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово,** вістник літератури, істориї і фолькльору; 60 аркушів друку 5 зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

Нові книжки! Кобзар Т. Шевченка, критичне видане в гарній оправі з пересилкою 5 зр. **Записки** тов. ім. Шевченка, 4 томи по 1 зр. — **В. Чайченка:** Твори прозаїчні ч. I. 80 кр. ч. II. 60 кр. ч. III. 80 кр.; Під хмарним небом, поезиї ч. I. 1 зр., З народного поля, поезиї ч. II. 60 кр. — **Сибір** О. Кенана ч. I. II. 1·20 зр. — **Пролісок,** збірник поезий Павла Граба ч. I. 20 кр. — **Словар** рос.-укр. ч. I. Уманця і Спілки, 2·50 зр. — Твори ч. I. Трохима **Зіньківского** 1 зр. — Лесї Українки і М. Стависького: Книга пісень **Гайного** 80 кр.; Л. Українка: **На крилах пісень,** поезиї 60 кр. — Ол. Колеси „про Юрия **Федьковича**" 20 кр. — **Пани і люди,** повість Левенка 80 кр. Єго-ж **„Солдатский розрух"** 10 кр. Історичну бібліотеку і всї вичислені книжки можна купити в книгарни тов. ім. Шевченка у Львові при ул. Академічній ч. 8.

— Она хотіла би, щоби еї розмова з вами була в тайні.

— В тайні? А то чому?

— Через еї сина. Петро не сьміе знати, що ви були у пані Баторової.

Та відповідь видала ся докторови якось дивною; але перед Бориком не дав того пізнати по собі.

— Я волію таки сам зайти до пані Баторової — відповів він в голос. А чи не міг би я прийти тогди, коли еї сина не буде дома?

— Можете прийти, пане доктор, коли ваша ласка, але не скорше, аж завтра. Петро від'їзджае нинї вечером до Задару і верне аж за кілька днів.

— А чим же Петро Баторий займае ся?

— Він технїком, але не міг доси знайти собі посади. Оттак бачите! мати і син жили в тяжкій нуждї.

— В тяжкій нуждї! — вирвалось докторови з уст. То пані Баторова не мае з нїзвідки нїякої помочи?

Він замовк, а дїдусь лиш згорбив ся ще більше і важко зітхнув.

— Не можу вам нічого більше сказати, пане доктор; пані Баторова, коли побачить ся з вами, певно вам все розповість, що вам потреба знати.

Доктор лиш на силу здержав ся, щоби не дати пізнати по собі свого зворушеня.

— А де-ж мешкае пані Баторова? — спитав він відтак.

— В Дубровнику, в части міста, що зве ся Страдоне, при улици Марінелля число 17.

— А чи можна буде поговорити з панею Баторовою завтра в полудне межи першою а другою годиною?

— Можна, пане доктор, я сам заведу вас до неї.

— То скажіть же пани Баторовій, що може сподївати ся мене завтра о тім же часї.

— Дякую вам в еї імени — відповів дїдусь, а по хвили, надумавшись ще чогось, додав:

— Можете здогадувати ся, пане доктор, що розходить ся о якусь прислугу для пані Баторової.

— Яка-ж би то була прислуга — спитав доктор живо.

— Не можу сказати — відповів Борик, а відтак поклонив ся і пішов гостинцем, що веде з Ґружа до Дубровника.

Послїдні слова старого слуги зробили очевидно вражіне на доктора. Він постояв ще на березї і дивив ся за відходячим Бориком. Вернувши на корабель дав він Поентови Пескаде і Капови Матіфу відпустку, а сам замкнув ся в своїй комнатї, бо хотїв там пересидїти в спокою прочу часть дня.

Поент Пескаде і Кап Матіфу використали свою відпустку, справдї так, як ті, що жиють із своїх капітанів. Не могли таки витримати, щоби не зайти хоч до кількох буд на ярмарку. Поент Пескаде мав таки велику охоту показати якомусь клявнови, що він незручний і не уміе людий забавити, а Капа Матіфу аж пальцї сверблли, так би був пішов побороти ся. Але оба ще завчасу пригадали собі, що они належать вже до залоги „Саварени", отже лиш дивили ся та й не жалували плеснути в долонї, коли їм що сподобалось.

(Дальше буде.)

За редакцию відповідае Адам Креховецкий.

Загальна Вистава краєва.

Бльоки і карти вступу поодинокі
по цїні бльоковій,
Катальоґи, Провідники
Льоси по 1 злр.
ВСІ ЧАСОПИСИ ЕВРОПЕЙСКІ
Бюро дневників і оголошень Л. ПЛЬОНА
улиця Кароля Людвика ч. 9 65
Кіоск на Виставі побіч брами головної.

Бюро оголошень і дневників
приймає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах ориґінальних.
До
Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-у“
може лише се бюро анонси пиимпрати.

Стация зелїзниці **Мушина-Криниця**		
з Кракова	*8*	*год.*
зі Львова	*12*	*„*
з Будапешту	*12*	*„*

Ц. к. ЗАВЕДЕНЄ ЗДРОЄВЕ

Криниця (в Галичинї)

Найзасібнїйша щава зелїзиста.

В місци: почта *три рази денно*, телеґраф, аптика.

Положенє гірске в Карпатах 590 метрів над пов. моря. Від стациї зелїзничої година дороги битої, добре утриманої.

Средства лїчниці: клїмат підальпейский, купелї зелїзисті, засібні в вільний квас вуглевий, огріванї методою Щварца (в р. 1893 видано їх 36.000).

Купелї боровінові, парою огріванї (в р. 1893 видано їх 13 500)

Купелї ґазові: з чистого квасу вуглевого.

Ц. к. заведенє гидропатичне: під проводом специялїста Дра Г. Еберса (в р. 1893 видано 32.000 процедур гидропатичних).

Питє від мінеральних місцевих і заграничних, **Жентиця, кефір, ґімнастика лїчнича.**

Лїкар здроєвий Др Л. Копфф цїлий сезон стало ординуючий. Надто 12 лїкарів вільно практикуючих.

Проходи. Дужий великий парк смерековий знаменито удержуваний. Близші і дальші прогулки в чудові Карпати.

Помешканя. Більше як 1500 покоїв з комфортом умебльованих, з комплетною постелею, услугою, дзвінками електричними. печами і т. д.

Костел католицкий і церков Величавий **дім здроєвий,** кілька реставраций, кілька пансіонатів приватних, молочарнї, цукорнї.

Музика здроєва під проводом А. Вроньского під **21 мая**. Сталий **театр,** концерта.

Фреквенция в р. 1893 4600 осіб.

Сезон від 15 мая до 30 вересня.

В Маю, Червню і Вересню цїни купелей, помешкань і страв в головній реставрациї знижені.

Розсилка води мінеральної від Цьвітня до Падолиста, склади у всїх більших містах в краю і за границею.

В місяци липни и серпни убогим жадні пільги, як увільненє від такс здроєвих і т. п. уділені не будуть.

На жаданє уділяє обяснень 54

Ц. к. Заряд здроєвий в Криницї.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з вні ґальванїчно нїкльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалїєю.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях зеліза.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жаданє висилає ся катальоґи.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.